

Arrest

nr. 64 813 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat I. MOHAMMAD en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Sri Lankaanse tamil afkomstig uit Galhinna, Sri Lanka. U woonde in Galhinna samen met uw ouders en vier zussen. In januari 2008 trok u naar Dubai om te studeren. U had een oom die in het leger commandant was. Hij kwam regelmatig op bezoek bij u thuis in Galhinna, samen met twee andere militairen: A. (...) en G. (...). Later kwam u te weten dat deze twee militairen deserteerden uit het leger. De laatste keer dat deze twee militairen samen met uw oom op bezoek kwamen was in augustus 2008. In november 2008 kwam u terug uit Dubai naar Sri Lanka. Een maand later, op 25 december 2008, overleed uw oom in Mulliwariikaal tijdens de oorlog. In januari 2010 werkte u mee aan de verkiezingscampagne van generaal Sarath Fonseca. In die periode verbleven A. (...) en G. (...) bij u thuis, van ongeveer 7 januari 2010 tot ongeveer 28 januari 2010. Tijdens die periode hebt u posters geplakt en pamfletten uitgedeeld om Sarath Fonseca te steunen. U woonde ook vergaderingen bij en steunde een kandidaat van de "United National Party" (UNP) financieel. De verkiezingen vonden

plaats op 26 januari 2010. U bent niet gaan stemmen uit angst voor de aanhangers van de regerende partij die zich aan de stembureaus bevonden. Op 25 maart 2010 kwamen er militairen langs uw ouderlijk huis. De militairen zochten u en uw familie, ten eerste, omdat jullie Sarath Fonseca hadden gesteund tijdens de verkiezingen en, ten tweede, omdat jullie onderdak hadden geboden aan twee gedeserteerde militairen. Uw vader werd geslagen en hij belandde in het ziekenhuis. Uzelf was niet thuis op dat moment, u verbleef bij een vriend, S. (...), die in hetzelfde dorp als u woont. Toen u vernam dat de militairen uw vader hadden aangepakt nam u contact op met A. (...) en trok nog dezelfde avond naar Colombo. In Colombo verbleef u in een huis van wie u de eigenaar niet kent, maar A. (...) en G. (...) waren daar ook. Uw vader stierf aan zijn verwondingen op 15 april 2010. A. (...) en G. (...) regelde uw vertrek en op 27 april 2010 nam u het vliegtuig in Colombo richting de Verenigde Arabische Emiraten. U reisde met een vals Srilankaans paspoort. Daar verbleef u twee weken en toen reed u met de auto naar Oman. Na één dag nam u, met een Pakistaans paspoort, op 8 mei 2010 het vliegtuig richting Italië, waar u op 9 mei 2010 om 7 uur 's ochtends aankwam. Vervolgens reisde u met de auto naar Brussel en op 10 mei 2010 vroeg u asiel.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van identiteitskaart, een vertaling van uw identiteitskaart, de overlijdensakte van uw oom, de vertaling van de overlijdensakte van uw oom, de overlijdensakte van uw vader en een brief van een parlamentslid voor.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiare Bescherming. Volgens uw verklaring staat uw vrees in verband met hulp aan de verkiezingscampagne en aanhangers van generaal Sarath Fonseca in januari 2010. U kan dit profiel niet hard maken. Sarath Fonseca is de generaal die ervoor zorgde dat de Tamil Tijgers (LTTE) werden verslagen. Hij is een nationale held in Sri Lanka en dankt deze eer aan het feit dat onder zijn leiding de leider van de LTTE, Prabhakaran, gedood werd en bijgevolg de oorlog ten einde kwam. Van iemand die Sarath Fonseca steunt en hem helpt bij de verkiezingscampagne kan men verwachten dat hij kennis heeft over het einde van de oorlog in Sri Lanka en over Sarath Fonseca zelf. Wanneer u gevraagd wordt wanneer de oorlog eindigde in Sri Lanka antwoordt u december 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het juiste antwoord op deze vraag is mei 2009. Het is bevreemdend dat u, volgens uw verklaring aanhanger van de man die verantwoordelijk is voor het einde van de oorlog, niet correct kunt antwoorden op deze vraag. Het einde van de oorlog is een algemeen bekend feit in Sri Lanka. Wanneer u later in het interview nog eens gevraagd wordt wanneer de oorlog officieel beëindigd werd antwoordt u november 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Later wordt u gevraagd wanneer Prabhakaran vermoord werd. Hierop antwoordt u oktober 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Ook dit is bevreemdend omdat het algemeen geweten is in Sri Lanka dat het einde van de oorlog samenviel met de dood van Prabhakaran. Uw kennis over Sarath Fonseca is beperkt. U verklaart dat Sarath Fonseca door president Rajapakse naar Amerika werd gestuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 10), terwijl Sarath Fonseca gewoon een woning heeft in Amerika en in bezit is van een Amerikaanse Green Card. Wanneer u gevraagd wordt wanneer hij naar Amerika werd gestuurd antwoordt u dat dit bijna op het einde van de oorlog gebeurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 11) en later verklaart u dat Sarath Fonseca in Amerika was op het moment dat Prabhakaran vermoord werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Dit is niet correct, Sarath Fonseca stond aan het hoofd van het leger en speelde een sleutelrol tijdens het beëindigen van de oorlog. Het is bevreemdend dat u, volgens uw verklaring een aanhanger van Sarath Fonseca, geen kennis heeft over het einde van de oorlog en de rol van Sarath Fonseca daarin.

Uw gebrekkige kennis over het einde van de oorlog, dat algemeen bekend is in Sri Lanka, doet vragen reizen over uw recent verblijf in Sri Lanka. U kent de A9 niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U weet niet wat de hoofdstad was van de LTTE (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). De intern ontheemden kampen zeggen u niets (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). En u weet bovendien niet of Tamils zich moesten laten registreren in Colombo op het moment dat u vertrok (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit zijn opnieuw zaken die algemeen geweten zijn in Sri Lanka. Van een Tamil die reisde naar Colombo kan men verwachten dat hij weet of Tamils al dan niet geregistreerd moesten worden. Eerder verklaarde u dat u van januari 2008 tot november 2008 in Dubai studeerde. Wanneer u gevraagd wordt om uw emailadres te geven, geeft u dit emailadres: imran@kporte.com. U zegt dat u dit emailadres kreeg tijdens uw studies in Dubai, waar u hotelmanagement studeerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Dit emailadres blijkt na opzoekwerk eigendom te zijn van het "K Porte Inn Hotel" in Dubai te zijn (zie map landeninformatie, punt 4). Bij navraag blijkt dat dit hotel de deuren sloot in maart of april 2010 (zie map landeninformatie, punt 1). Aangezien veel Sri Lankanen werken in Dubai rijst de vraag of u niet gewerkt hebt in dit hotel tot het de deuren sloot en daarna rechtstreeks uit Dubai naar België bent getrokken. U

hebt namelijk weinig kennis over recente ontwikkelingen in Sri Lanka en u hebt geen enkel bewijs van een eventueel verblijf in Sri Lanka na 2008. Volgens uw verklaring reisde u naar Dubai en terug met uw eigen internationaal paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit paspoort kan bewijzen dat u effectief na 2008 terugkeerde naar Sri Lanka. Wanneer u gevraagd wordt waar dit paspoort zich op dit moment bevindt, antwoordt u dat dit paspoort waarschijnlijk ergens in uw woning ligt (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Nadien hebt u per brief aan het CGVS laten weten dat alle documenten door de autoriteiten zouden zijn meegenomen bij een "raid" op uw huis (zie brief aan het CGVS overgemaakt op 31 maart 2011). Tijdens het gehoor hebt u nergens zulke "raid" op uw huis vermeld en deze verklaring komt dan ook weinig geloofwaardig over. U weet verder wel een brief van een parlamentslid voor te leggen. Dit betreft echter enkel een kopie en bovendien vertoont deze brief een gesolliciteerd karakter.

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risico profielen behoort. Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden profiel. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat om de bovenvermelde vaststellingen in positieve zin om te buigen. Uw identiteitskaart bewijst enkel uw bestaan en de overlijdensaktes van uw vader en uw oom bewijzen enkel hun dood.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 39/16, 39/17 en 39/18 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) .

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) nagelaten heeft om het administratieve dossier in het Nederlands te vertalen. Zo is het Cedoca-antwoorddocument, meer bepaald de 'UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka' in de Engelse taal opgesteld zonder vertaling, wat strijdig is met bovenstaande artikelen.

Artikel 39/18 van de vreemdelingenwet is niet van toepassing op de commissaris-generaal daar hij onderworpen is aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. De artikelen 39/16 en 17 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de akten en verklaringen, verzoekschriften en memories die uitgaan van de commissaris-generaal. Deze bepalingen bepalen niet dat het administratieve dossier naar de taal van de rechtspleging vertaald dient te worden. Geen wettelijke bepaling verplicht de Commissaris-generaal om alle landeninformatie die aan het dossier wordt toegevoegd in de taal van de rechtspleging op te stellen. Artikel 51/4, §3, van de vreemdelingenwet wijst de taal van de gehele asielprocedure aan. Deze bepaling legt niet op dat de overtuigingsstukken neergelegd door de kandidaat-vluchteling of de informatie waarop de Commissaris-generaal zich beroept in de taal van de procedure dienen te worden gesteld of vertaald. Verzoekende partij doet niet blijken dat zij op enige wijze door het aangehaalde is gegriefd. De enkele omstandigheid dat bepaalde stukken niet in de taal van de procedure werden gesteld of vertaald vermag niet de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten (RvS nr. 168.176 van 22 februari 2007).

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 vreemdelingenwet, van artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag), van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, het fair-play beginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent zoals verweerder stelt dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS, nr. 168.263 van 26 februari 2007). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat het "fair-play"-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair-play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS, nr. 144.744 van 20 mei 2005). Verzoeker toont geenszins aan dat dit te dezen in hoofde van verweerder het geval is.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker stelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat het einde van de oorlog of de dood van de Prabhakaran tot de algemene kennis van de Sri Lankanen behoort. Zeker als men bedenkt dat zelfs in België, waar er toch vanaf het lagere schooljaar geschiedenislessen gegeven worden, de algemene kennis van de 18-jarigen inzake belangrijke data in de geschiedenis van België héél pover is. Het Commissariaat-generaal toont niet aan noch is dit terug te vinden in het administratieve dossier op wat zij zich baseert om te stellen dat iedereen weet dat de oorlog is beëindigd in mei 2009. Verzoeker vraagt zich vervolgens af waarom hij zou moeten weten dat Fonseca een green card had en een woning heeft in Amerika. Opnieuw kan de vraag gesteld worden waarom verzoeker dit zou moeten weten. Hij is

immers geen persoonlijke vriend of kennis van Fonseca en steunde enkel zijn verkiezingscampagne in zijn dorp.

De aangehaalde vergelijking met België en het geschiedenisonderwijs gaat niet op. Verzoeker stelt dat hij Sarath Fonseca steunde en hem hielp bij de verkiezingscampagne in 2010. Hij stelt dat hij op het ogenblik van het einde van de oorlog in Sri Lanka thuis in Sri Lanka was (gehoorverslag, stuk 6, p. 5). Verzoeker stelt dat zijn oom, die militair was onder generaal Fonseca, hem veel over Fonseca vertelde en verzoeker hem daarom steunde tijdens de verkiezingscampagne (gehoorverslag, stuk 6, p. 5). Van verzoeker kan men derhalve verwachten dat hij kennis heeft over het einde van de oorlog in Sri Lanka, en over Fonseca zelf, die de oorlog militair beëindigde. Het argument dat verzoeker geen persoonlijke vriend van Fonseca is irrelevant. Gezien het belang van het einde van de oorlog voor alle Sri Lankanen kan redelijkerwijze verwacht worden dat de Sri Lankanen die er op het ogenblik van het einde van de oorlog verbleven kennis van zouden hebben. In het geval van verzoeker die blijkt geeft van een bijzondere belangstelling voor de oorlog en Fonseca is dit zeker het geval.

De bestreden beslissing zet uiteen waarom verzoeker zijn asielrelaas en profiel als aanhanger van Fonseca niet aannemelijk maakt. Gevraagd aan verzoeker wanneer de oorlog eindigde in Sri Lanka, verklaarde hij december 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het juiste antwoordt op deze vraag is mei 2009. Wanneer verzoeker later in het interview nog eens gevraagd wordt wanneer de oorlog officieel beëindigd werd, antwoordt hij november 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Later wordt hem gevraagd wanneer Prabhakaran gedood werd. Hierop antwoordt verzoeker oktober 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Ook dit is bevreemdend omdat het einde van de oorlog samenviel met de dood van Prabhakaran. Verzoeker heeft een beperkte kennis over Sarath Fonseca. Hij verklaart dat Sarath Fonseca door president Rajapakse naar Amerika werd gestuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 10), terwijl Sarath Fonseca gewoon een woning heeft in Amerika en in bezit is van een Amerikaanse Green Card. Wanneer verzoeker gevraagd wordt wanneer hij naar Amerika werd gestuurd antwoordt hij dat dit bijna op het einde van de oorlog gebeurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 11) en later verklaart hij dat Sarath Fonseca in Amerika was op het moment dat Prabhakaran vermoord werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Dit is niet correct, Sarath Fonseca stond aan het hoofd van het leger en speelde een sleutelrol tijdens het beëindigen van de oorlog.

Verweerder heeft informatie bij de nota in dit verband gevoegd (bijlage 1).

Van een persoon die stelt in Sri Lanka aanwezig te zijn op het ogenblik van de beëindiging van de oorlog die dertig jaren duurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 11) en een medestander en bewonderaar van Fonseca was kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij op de bovenvermelde vragen juist zou kunnen antwoorden. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De Raad meent ook dat bovenvermelde gebrekkige kennis van verzoeker een vermoeden opwekt dat verzoeker op het ogenblik van het einde van de oorlog niet in Sri Lanka was. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoeker ook voor het overige niet op de hoogte is van de situatie in Sri Lanka op dat ogenblik:

“U kent de A9 niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U weet niet wat de hoofdstad was van de LTTE (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). De intern ontheemden kampen zeggen u niets (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). En u weet bovendien niet of Tamils zich moesten laten registreren in Colombo op het moment dat u vertrok (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit zijn opnieuw zaken die algemeen geweten zijn in Sri Lanka. Van een Tamil die reisde naar Colombo kan men verwachten dat hij weet of Tamils al dan niet geregistreerd moesten worden.”

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal geen objectieve reden heeft om aan te nemen dat verzoeker na zijn opleiding en stage in Dubai niet teruggekeerd is naar Colombo. Het Commissariaat-generaal heeft enorm veel energie gestoken (dit blijkt uit het Cedoca-antwoorddocument) om te achterhalen of verzoeker in Dubai al dan niet gewerkt heeft. Vreemd dat het Commissariaat-generaal niet heeft willen achterhalen of hij een vlucht heeft genomen naar Colombo. Verzoeker meent dat hier opnieuw naar boven komt op welk een eenzijdige wijze het CGVS haar onderzoeksbevoegdheid gebruikt. Verzoeker heeft na enig speurwerk zijn reservatie per mail kunnen achterhalen (stuk 2). Het Commissariaat-generaal kan de heer Z. W. contacteren per mail van 'The travellerglobal'. Hiermee is bewezen, althans meer kan het Commissariaat-generaal niet bewijzen, dat verzoeker wel degelijk naar Colombo is teruggekeerd na zijn studies in Dubai.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een nieuw document, meer bepaald een reservatie dd.22/11/2008 van een vlucht van Dubai naar Colombo op 28 november (stuk 2) en het Commissariaat-

generaal had volgens verzoeker contact moeten opnemen met het reisbureau ter bevestiging van zijn bewering na zijn studies in Dubai naar Colombo teruggekeerd te zijn. Hierop antwoordt verweerder terecht dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS nr. 164.792, 16 november 2006).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad meent zoals verweerder stelt dat de bijgevoegde reservatie op zich geen objectief bewijs van verzoekers recent verblijf in Sri Lanka is. Deze reservatie bevestigt enkel dat verzoeker een vlucht Dubai-Colombo geboekt heeft, doch biedt geen zekerheid dat verzoeker die vlucht ook effectief genomen heeft. Ook al zou verzoeker deze vlucht genomen hebben, dan nog toont dit niet aan dat verzoeker daar recent effectief verbleven heeft. Verweerder herhaalt terecht dat verzoeker weinig kennis heeft over recente ontwikkelingen in zijn land heeft en geen enkel objectief bewijs heeft van een eventueel verblijf in Sri Lanka na 2008. Luidens verzoeker zijn verklaringen reisde hij naar Dubai en terug met zijn eigen internationaal paspoort (CGVS p.6). Dit paspoort kan een objectief bewijs zijn dat verzoeker na 2008 effectief terugkeerde naar Sri Lanka. Gevraagd naar dit paspoort verklaarde verzoeker aanvankelijk dat het waarschijnlijk ergens in zijn woning ligt (CGVS p.14). Nadien liet hij per brief dd.31/03/2011 aan het Commissariaat-generaal weten dat alle documenten en bewijzen door de autoriteiten zouden meegenomen zijn bij een niet nader bepaalde 'raid' op zijn huis.

Deze voorheen niet vermelde raid waardoor verzoeker zijn paspoort niet zou kunnen voorleggen overtuigt niet.

De commissaris-generaal kon redelijkerwijze op basis van de elementen uit het administratief dossier tot het besluit komen dat verzoeker zijn asielaanvraag en recent verblijf in Sri Lanka niet aannemelijk maakt. De Raad schaaft zich achter dit motief.

De door verzoeker voorgelegde brief van een parlementslid is slechts een kopie en vertoont een gesolliciteerd karakter. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is. Dit document heeft geen bewijswaarde.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker heeft omstandig uiteengezet waarom hij voor zijn leven vreest in Sri Lanka.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hij stelt louter dat het nog steeds niet veilig is in Sri Lanka. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS